

Ričard Morgan

Probuđene furije

Preveo
Goran Skrobonja

■ Laguna ■

Naslov originala

Richard Morgan

WOKEN FURIES

Copyright © Richard Morgan 2005

First published by Gollancz, London.

Translation copyright © 2019 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Ova knjiga je za moju ženu Virdžiniju Kotineli,
koja zna za prepreku.*

Furija (imenica):

- 1a jak, razuzdan i često destruktivan bes...
- 2 divlja, razuzdana sila ili aktivnost
- 3a neko od tri osvetnička božanstva koja su u grčkoj mitologiji kažnjavala za počinjeni zločin
- 3b besna ili osvetnički nastrojena žena

Pingvinov novi engleski rečnik, 2001.

PROLOG

Mesto na kojem su me probudili sigurno je bilo pažljivo pripremljeno.

Isto važi i za prijemnu odaju gde su izneli predlog. Porodica Harlan ništa ne radi polovično i, kao što svako ko je bio primljen može da vam posvedoči, oni vole da ostave dobar utisak. Crni dekor prošaran zlatnim mrljama u skladu sa porodičnim grbovima na zidovima, ambijentalni supsonici koji izazivaju utisak da ste u društvu sa plemstvom, utisak koji vam nagoni suze na oči. Neki marsovski artefakt u čošku nemo ukazuje na tranziciju globalnog starateljstva sa odavno iščezlih neljudskih dobročinitelja na čvrstu modernu ruku oligarhije Prvih porodica. Neizbežna holoskulptura starog Konrada Harlana lično u trijumfalnom izdanju „pronalazača planeta“. Jedna ruka podignuta visoko, dok druga zaklanja njegovo lice od bleštavila tuđinskog sunca. I tako to.

I evo nama Takešija Kovača, izranja iz kupke od gela u rezervoaru u kojem je bio potopljen, udenut u ko zna koje novo telo, prskajući iz usta u mekom pastelnom osvetljenju dok mu pomažu uzdržane dvorske pomoćnice u zvaničnim kupaćim kostimima.

Peškiri neizmerno paperjasti da sa njega skinu najveći deo gela i kućni ogrtač od sličnog materijala za kratku šetnju do susedne prostorije. Tuš, ogledalo – bolje se navikavaj na to lice, vojniče – nova odeća u skladu sa novom košuljicom, a onda u odaju za prijeme, na razgovor sa pripadnikom Porodice. Ženom, naravno. Nije bilo nikakve šanse da upotrebe muškarca, s obzirom na to šta su oni radili u mojoj prošlosti. Ostao u desetoj bez oca alkoholičara koji je otišao, odrastao uz dve mlađe sestre, ceo život proveo u sporadičnim psihotičnim reakcijama u susretu sa patrijarhalnim ličnostima od autoriteta. Ne, bila je to žena. Neka urbana poslovna tetka, pripadnica tajne službe koja je obavljala manje javne poslove za porodicu Harlan. Nenaglašena lepota posebno odgajane klon-košuljice, verovatno na početku četrdesetih, po standardnom računanju godina.

„Dobro došao natrag na Harlanov Svet, Kovač-sane. Raskomotio si se?“

„Aha. A ti?“

Samozadovoljna drskost. Obuka Poslanstva uslovljava vas da apsorbuje i obrađuje pojedinosti iz okruženja brzinom o kojoj normalni ljudi mogu samo da sanjaju. Dok se obazire oko sebe, pripadnik Poslanstva Takeši Kovač u deliću sekunde zna, kao što je znao od samog buđenja u kupki od gela, da je potreban.

„Ja? Možeš me zvati Ajura.“ Jezik je amengleski, ne japanski, ali izvrsno konstruisano nerazumevanje pitanja, elegantno izbegavanje uvrede bez pribegavanja razdraženosti, vuče jasan trag natrag sve do kulturoloških korena Prvih porodica. Žena gestikulira, jednako elegantno. „Premda to ko sam ja nije u ovoj stvari naročito važno. Mislim da ti je jasno koga zastupam.“

„Da, jasno je.“ Možda je stvar u supsonicima, možda samo u ženinoj trezvenoj reakciji na moju lakoumnost, tek arogancija u mom tonu jenjava. Pripadnici Poslanstva upijaju sve oko sebe, i u izvesnoj meri to je proces kontaminacije. Često shvatite da instinktivno preuzimate primećeno ponašanje, posebno ukoliko

vaša poslanička intuicija poima to ponašanje kao prednost u trenutnom okruženju. „Znači, na pozajmici sam.“

Ajura se nakašlje, istančano.

„U neku ruku, da.“

„Solo zadatak?“ Nije samo po sebi neuobičajeno, ali nije ni naročito zabavno. Kad ste član tima Poslanstva, imate samopouzdanje koje ne možete steći saradnjom sa običnim ljudskim bićima.

„Da. To će reći, samo si ti angažovan iz Poslanstva. Konvencionalniji resursi su ti na raspolaganju u izobilju.“

„To dobro zvuči.“

„Nadajmo se da je tako.“

„Onda, šta hoćeš da uradim?“

Još jedno istančano pročišćavanje grla. „Doći ćemo i na to. Smem li da pitam, još jednom, da li je košuljica udobna?“

„Čini mi se da jeste, veoma.“ Iznenađujuća spoznaja. Veoma glatko, reaguje na zadivljujućim nivoima čak i za nekoga naviknutog na specijalne borbene verzije iz Korpusa. Divno telo, makar iznutra. „Je li ovo nešto novo iz Nakamure?“

„Ne.“ Skreće li to ženin pogled uvis i ulevo? Ona je bezbednjak, verovatno ima ugrađen prikaz podataka na mrežnjači. „Harkani neurosistemi, odgajani pod licencom za druge planete za Kumalo-Kejp.“

Pripadnici Poslanstva ne bi trebalo da budu podložni iznenađenjima. Zato sam morao da se namrštim u sebi. „Kumalo? Nikad čuo za njih.“

„Ne, normalno da nisi.“

„Molim?“

„Dovoljno će biti da kažem kako smo te opremili najboljom dostupnom biotehnologijom. Sumnjam da treba da nabrajam sposobnosti košuljice nekome s tvojim iskustvom. Poželiš li pojediniosti, možeš da pristupiš osnovnom priručniku kroz prikaz podataka u levoj polovini vidokruga.“ Blag osmeh, možda naznaka

umora. „Harkani nisu posebno kultivisani za potrebe Poslanstva, a nije bilo vremena da se pripremi bilo šta specijalno krojeno.“

„Usred ste nekakve krize?“

„Vrlo pronicljivo, Kovač-sane. Da, situacija bi se mogla pošteno opisati kao kritična. Voleli bismo da odmah prioneš na posao.“

„Pa, za to sam plaćen.“

„Da.“ Hoće li se ona upustiti u to ko sada ovo sve plaća? Verovatno ne. „Kao što si nesumnjivo pretpostavio, ovo će biti tajni zadatak. Sasvim drugačiji od Šarije. Premda mislim da pred kraj te kampanje jesi imao izvesnih iskustava sa teroristima.“

„Aha.“ Pošto smo im razbili IP flotu, blokirali sisteme za prenos podataka, razorili privredu i praktično uništili sposobnost za globalnu pobunu, još je preostalo nekoliko okorelih koji nisu shvatili poruku Protektorata. Pa smo krenuli u lov na njih. Infiltriraš se, sprijateljiš, srušiš, izdaš. Ubistvo u zabačenim sokacima. „Radio sam to neko vreme.“

„Dobro. Ovaj posao nije mnogo drugačiji.“

„Imate nevolje sa teroristima? Zar su se kvelisti ponovo uzmuvali?“

Ona odmahnu sa nipodaštavanjem. Više niko ne shvata kvelizam ozbiljno. Već nekoliko vekova. Malobrojni pravi kvelisti koji su još prisutni na Svetu trampili su svoje visoke revolucionarne principe za unosni kriminal. Isti rizici, bolja plata. Oni nisu pretnja za ovu ženu, niti za oligarhiju koju ona predstavlja. To je prva indicija da stvari nisu kao što izgledaju.

„Ovo je pre lov na jednog čoveka, Kovač-sane. Posredi je pojedinac, a ne politička stvar.“

„I vi za to tražite podršku Poslanstva.“ Čak i kroz masku kontrole, ovo mora da zasluži podignutu obrvu. Verovatno mi se i glas malo podigao. „Taj pojedinac je sigurno izuzetan.“

„Da. Jeste. Bivši pripadnik Poslanstva, zapravo. Kovač-sane, pre nego što nastavimo, mislim da nešto treba da vam bude jasno, stvar koja će...“

„Nešto svakako mora da bude jasno mom komandantu. Jer meni ovo sumnjivo zvuči, kao da traćite vreme korpusa Poslanstva. Mi se ne bavimo ovakvim poslovima.“

„...vas možda donekle preneraziti. Vi, ah, nesumnjivo mislite kako ste prebaćeni u novu košuljicu ubrzo posle kampanje na Šariji. Možda čak i samo nekoliko dana otkad ste odatle odaslati.“

Sleganje ramenima. Hladnokrvnost u fazonu Poslanstva. „Dani ili meseci – baš me mnogo zab...“

„Dva veka.“

„Šta?“

„Kao što rekoh. Bili ste uskladićteni malo manje od dvesta godina. U stvarnom smislu...“

Hladnokrvnost Poslanstva odleće kroz prozor, brzo. „Šta se, koji moj, desilo sa...“

„Molim te, Kovać-sane. Saslušaj me.“ Oštar zapovedni ton. A onda, pošto me obuka ponovo ućutkava, obuzdava tako da slušam i ućim, tiše: „Kasnije ću ti izneti koliko god pojedinosti poželiiš. Za sada, neka bude dovoljno to da više nisi pripadnik Korpusa Poslanstva kao takvog. Možeš se smatrati privatnim nameštenikom porodice Harlan.“

Nasukan vekovima od poslednjih trenutaka živih iskustava kojih se sećaš. Izbaćen iz svlaka vremena. Ćitav vek daleko od svakoga i svega što si poznavao. Jebote, kao nekakav kriminalac. Pa, asimilaciona tehnika Poslanstva dosad je već nešto od toga stavila pod kontrolu, ali ipak...

„Kako ste...?“

„Porodica je pre izvesnog vremena pribavila datoteku tvoje digitalizovane lićnosti. Kao što rekoh, više detalja ti mogu izneti kasnije. Ne treba previše da se obazireš na to. Ugovor koji ću ti sada ponuditi unosan je i, kako smatramo, krajnje primamljiv. Važno je da shvatiš do kojih će granica tvoje veštine iz Poslanstva biti stavljene na probu. Ovo nije Harlanov Svet koji poznaješ.“

„Mogu da izađem s tim na kraj.“ Nestrpljivo. „To mi je i posao.“

„Dobro. E sad, naravno, zanimaće te...“

„Aha.“ Odstrani šok, kao da stežeš podvez oko uda iz kojeg krvariš. Povrati još jednom sposobnost i razvučeni nedostatak brige. Uhvati se za očigledno, ono najvažnije u svemu ovome. „Jebote, ko je taj bivši pripadnik Poslanstva koga toliko želiš da uhvatim?“

Možda je bilo nešto tome nalik.

Opet, možda i nije. Izvodim zaključke iz podozrenja i fragmentisanog znanja posle samog događaja. Gradim to od onog što mogu da pretpostavim, koristeći intuiciju iz Poslanstva kako bih popunio praznine. Ali mogao bih i potpuno da grešim.

Otkud znam?

Nisam bio tamo.

I nikad nisam video njegovo lice kad su mu rekli gde sam. Kada su mu rekli šta sam, i šta će on morati da uradi u vezi s tim.

PRVI DEO

Evo ko si

„Neka bude lično...“

Kvelkrist Falkoner

Sve što je dosad trebalo da naučim

II knjiga

PRVO POGLAVLJE

Oštećenje.

Rana me je đavolski žigala, ali nije bila toliko teška kao neke ranije. Zrak blastera dohvatio me je preko rebara, već oslabljen oplatom na vratima koju je morao da progrize kako bi došao do mene. Sveštenici, uz zalupljena vrata, u potrazi za brzim pogotkom u stomak. Jebote, ovo je noć za amatere. Verovatno su i sebi naneli jednako mnogo bola zahvaljujući energiji odbijenoj od oplata sa tako male udaljenosti. Ja sam se iza vrata već izvijao u stranu. Ono što je preostalo od naboja izrovalo je dugu, plitku posekotinu preko grudnog koša i izašlo, tinjajući u prevojima mog kaputa. Iznenadni led na tom boku mog tela i nagli smrad sprženih komponenti senzora u koži. To neobično penušanje napukle kosti koje gotovo ima ukus, tamo gde je zrak probio kućište sa biomazivom na poslednjim rebrima.

Osamnaest minuta kasnije, uz blagi sjaj prikaza usađenog u gornji levi kraj mog vidokruga, isto penušanje još je bilo tu dok sam hitao ulicom osvetljenom lampama, trudeći se da ne obraćam pažnju na ranu. Pritajeno curkanje fluida pod kaputom. Bez mnogo krvi. Sintetička košuljica ima svojih prednosti.

„Tražiš dobar provod, baki?“

„Već sam se dobro proveo“, rekao sam mu i udaljio se od ulaza. Zatreptao je tetoviranim očnim kopcima s nipodaštavanjem koje je govorilo „sam si kriv“ i lenjo naslonio mišićavo telo natrag u pomrčinu. Prešao sam ulicu i skrenuo iza ugla, provukavši se između još dve kurve, jedna od njih bila je žena, druga neodređenog pola. Žena je bila dorađena, račvasti zmajev jezik palacao joj je oko usana preterano oblikovanih za sisanje, i možda je osećala moju ranu u noćnom vazduhu. Oči su joj isto tako prešle preko mene, a onda kliznule u stranu. Na drugoj strani, profesionalac neodređenog pola malo je promenio držanje i upitno me pogledao, ali ništa nije rekao. Niko od njih nije bio zainteresovan. Ulice su bile klizave od kiše i puste, i imali su više vremena da me vide kako nailazim nego vratar. Očistio sam se posle odlaska iz citadele, ali nešto na meni sigurno je telegrafisalo nedostatak prilike za posao.

Iza leđa, čuo sam ih kako govore o meni na stripjapanskom. Čuo sam reč za *švorc*.

Moglo im se da budu izbirljivi. Zahvaljujući Mečekovoj inicijativi, posao je cvetao. Tekitomura je te zime bila puna, vrvela je trgovcima oštećenom robom i deaktivatorskim ekipama koje su ih vukle za sobom jednako kao što koča privlači oštrokriľce. *Činimo Novi Hok bezbednim za novi vek*, glasile su reklame. Od novosagrađenog doka za hover-nosače dole u Kompču, na kraju grada, bilo je manje od hiljadu kilometara pravom linijom do obala Novog Hokaida, a nosači su radili dan i noć. Ako se izuzme vazdušno prebacivanje, ne može se brže preći preko Andrašijevog mora. A na Harlanovom Svetu ne putujete vazduhom ukoliko to ikako možete da izbegnete. Svaka ekipa koja nosi tešku opremu – a sve su one bile takve – išla je u Novi Hok hover-nosačem iz Tekitomure. Oni koji prežive, vraćali su se istim putem.

Naglo izdžikljali grad. Sjajna nova nada i razmetljivo oduševljenje dok je Mečekov novac navirao. Hramao sam saobraćajnicama prekrivenim otpacima utrošenog ljudskog veselja. U mom džepu sveže izvađena moždana spremišta kuckala su kao kockice.

Neka tuča bila je u toku na raskrsnici Ulice Penčeva i Muko prospekta. Pušionice na Mukou upravo su se otvorile i njihove mušterije sprženih sinapsi susrele su se sa kasnom smenom lučkih radnika koji su prolazili kroz ruševnu tišinu četvrti sa skladištima. Sasvim dovoljno razloga za nasilje. Sada se desetak ljudskih prilika u lošoj koordinaciji teturalo tamo-amo ulicom, mlataralo i nestručno grebalo po drugima dok ih je okupljena masa podsticala poklicima. Jedno telo već je ležalo nepomično na trotoaru od legiranog stakla, a neko drugi se vukao, ud po ud, dalje od meteža, krvareći. Plave iskre u kratkom spoju sa električnog boksera pod prevelikim naponom, drugde odsjaj svetla na sečivu. Ali svi koji su još stajali kao da su se dobro zabavljali, a policije još nije bilo.

Da, nešto u meni je likovalo. Verovatno svi sada imaju previše posla gore, na brdu.

Zaobišao sam akciju koliko god sam mogao, štiteći povređeni bok. Ispod kaputa, šake su mi se sklopile oko glatke obline poslednje halucinogene ručne bombe i pomalo lepljive drške tebit noža.

Nikad se ne upuštaj u borbu ako možeš da brzo ubiješ i umakneš.

Virdžinija Vidaura – ona ista koja je obučavala pripadnike Korpusa Poslanstva, kasnije kriminalac od karijere i povremeno politička aktivistkinja. Neka vrsta uzora za mene, premda je prošlo nekoliko decenija otkad sam je poslednji put video. Na desetak različitih svetova nezvana mi se uvlačila u misli, i taj duh u mojoj glavi spasao mi je život nebrojeno puta. Ovog puta mi nije bila potrebna ni ona, ni nož. Prošao sam pokraj tuče bez

gledanja u oči, stigao do čoška Penčeve i stopio se sa senkama koje su pokrivale otvore sokaka na strani ulice okrenutoj moru. Vremenski čip u mom oku govorio je da kasnim.

Brže malo, Kovaču. Kako veli moja veza u Mil sportu, Pleks ni u najboljim vremenima nije mnogo pouzdan, a ja mu nisam platio dovoljno da dugo čeka.

Petsto metara dalje, potom levo u tesne fraktalne vrtloge odseka Belapamuk Kohej, koji je pre više vekova dobio ime po uobičajenoj sadržini i prvobitnom vlasniku – porodici koja je upravljala skladištima čije su fasade činile zidove lavirinta sokaka. Sa Odseljavanjem i potonjim gubitkom Novog Hokaida kao bilo kakve vrste tržišta, lokalna trgovina belatravom praktično je propala, a porodice poput familije Kohej brzo su bankrotirale. Sada su prljavštinom prekriveni prozori gornjih nivoa na pročeljima tužno virili preko, jedan u drugi iznad razjapljenih ulaza i utovarnih rampi čija su rolo-vrata sva redom bila neodlučno zaglavljena negde između otvorenog i zatvorenog položaja.

Naravno, govorkalo se o regeneraciji, o ponovnom otvaranju ovakvih jedinica i njihovom opremanju u deaktivatorske laboratorije, centre za obuku i prostorije za skladištenje hardvera. Mahom se sve još svodilo samo na glasine – oduševljenje je potpaljeno u jedinicama na dokovima okrenutim prema rampama hover-nosača dalje na zapadu, ali zasad se nije širilo dalje ni u kom smeru. Ovako daleko od pristaništa i ovoliko istočno, abrovi o Mečekovim finansijama još su bili prilično nečujni.

Radosti zbog mrvica sa stolova bogatih.

Na adresi Belapamuk Kohej broj devet zarez dvadeset šest bio je bledo osvetljen jedan gornji prozor, a dugi nemirni jezici senki na svetlu koje su curile ispod polupodignutih rolo-vrata kod utovarne rampe davali su zgradi izgled jednookog zabalavljenog manijaka. Skliznuo sam do zida i pojačao audio-kola sintetičke košuljice koliko god sam mogao, što nije bilo mnogo. Glasovi pocuriše na ulicu, nestalni koliko i senke pod mojim nogama.

„...ti kažem, nemam nameru da se ovde zadržavam zbog toga.“

Bio je to milsportski naglasak, razvučeno odzvanjanje iz metropole na amengleskom Harlanovog Sveta, povišen na silu do razdraženog zanovetanja. Pleksov glas, koji je mrmljao ispod opsega koji se mogao uhvatiti čulima, bio je blagi provincijski kontrapunkt. On kao da je nešto pitao.

„Jebote, kako bih ja to mogao da znam? Misli kako ti je volja.“ Pleksov sagovornik se muvao okolo. Glas mu se gubio u odjecima prostora kod utovarne rampe. Uhvatio sam reči *kajkjo*, *stvar*, isprekidani smeh. Onda ponovo, kad se primakao rolo-vratima: „...stvar je u tome šta porodica veruje, a ona će poverovati u sve što joj tehnologija kaže. Tehnologija ostavlja trag, prijatelju.“ Oštro kašljanje i udisaj sa zvukom uvlačenja nekih rekreativnih hemikalija u organizam. „Jebote, ala ovaj lik kasni.“

Namrštio sam se. *Kajkjo* znači mnogo toga, ali svako značenje zavisi od toga koliko ste stari. Geografski, to je tesnac ili kanal. To je značenje iz ranih godina Doseljavanja, ili samo hiperobrazovano kandži trtljanje, pretencioznost Prvih porodica. Ovaj nije zvučao kao pripadnik neke od Prvih porodica, ali svakako je mogao da bude *tu* u vreme kada su Konrad Harlan i njegovi pajtosi sa dobrim vezama pretvarali Glimer VI u svoju ličnu prćiju. Ima mnogo digitalizovanih ličnosti još u spremištima iz tako davnog doba, i samo čekaju da budu učitane u delotvornu košuljicu. Kad smo već kod toga, ionako niste morali da menjate košuljicu više od pet-šest puta, od početka do kraja, kako biste proživeli čitavu ljudsku istoriju Harlanovog Sveta. Još nije prošlo više od četiri veka, po zemaljskom standardu, otkad su se kolonizatorske barže spustile na planetu.

Intuicija iz Poslanstva zavrtila mi se u glavi. Imao sam utisak da je ovo pogrešno. Poznao sam muškarce i žene iza kojih su stajali vekovi neprekidnog života, a oni nisu govorili kao ovaj lik. Nije se to mudrost iz starina razvlačila preko dimova iz lule u noć Tekitomure.

Na ulici, ubačen u žargon stripjapanskog nekoliko stotina godina kasnije, *kajkjo* označava onoga ko može da proda ukradenu robu. Prikrivenog menadžera prometa. U nekim delovima Milsportskog arhipelaga to je i dalje uobičajeno značenje. Drugde, ono se menja i opisuje sasvim obične finansijske konsultante.

Da, a dalje južno označava svetog čoveka kog su zaposeli duhovi, ili otvor kanalizacije u moru. Dosta s tim detektivskim sranjem. Čuo si čoveka – kasniš.

Postavio sam dlan ispod ivice rolo-vrata i cimnuo upis, blokiravši plimu prodornog bola iz rane u meri u kojoj je nervni sistem moje sintetičke košuljice to dozvoljavao. Vrata zatreštaše bučno do tavanice. Svetlo se prosu na ulicu, preko mene.

„Dobro večé.“

„Bog te mazô!“ Milsportski naglasak je odskočio za čitav korak. Nalazio se samo nekoliko metara od rolo-vrata kad su se ova podigla.

„Tak.“

„Zdravo, Plekse.“ Nisam skidao pogled sa pridošlice. „Ko je tan?“

Ali tada sam to već i sam znao. Bledo, zgodno skrojeno telo pravo iz nekog niskobudžetnog eksperijskog filmića, negde između Mikija Nozave i Rjua Bartoka. Borilačka košuljica skladnih razmera, nabijena ramena i prsa, dugi udovi. Natapirana kosa, u fazonu koji ovih dana furaju na manekenskim pistama biovera, sa tim uvis statički uvijenim pramenom koji bi trebalo da izgleda kao da je košuljica upravo izvučena iz rezervoara za kloniranje. Odelo vrećasto i nabrano tako da ukazuje na skriveno oružje, stav koji je govorio da nema nijedno spremno za upotrebu. Čučanj u stilu borilačkih veština koji je pre predstavljao režanje nego spremnost da ujede. Još je držao utrošenu mikrolulu na savijenom dlanu, a zenice su mu bile širom otvorene. Ustupak drevnoj tradiciji video se u tetoviranim iluminijumskim uvojcima na jednom kraju čela.

Šegrt milsportskih jakuza. Uličar.

„Da me nisi zvao *tani*“, zašišta on. „Ti si ovde dođoš, Kovaču. Ti si uljez.“

Ostavio sam ga na rubu vidokruga i pogledao prema Pleksu, koji je kraj radnih stolova petljao po čvoru uvezanih gurtne i pokušavao da izvede osmeh koji nije želeo da se nađe na njegovom raskalašnom aristo licu.

„Vidi, Tak...“

„Ovo je bila strogo privatna žurka, Plekse. Nisam tražio od tebe da angažuješ druge zabavljače.“

Jakuza se trže napred, jedva se uzdržavajući. Ogłosi se dubokom škripom iz grla. Pleks je izgledao uspaničeno.

„Čekaj, ja...“ On spusti gurtne s očiglednim naporom. „Tak, on je ovde zbog nečeg drugog.“

„Ovde je dok meni otkucava sat“, rekoh blago.

„*Slušaj*, Kovaču. Jebote...“

„*Ne*.“ Ponovo sam pogledao u njega dok je to govorio, u nadi da će umeti da prepozna pravu prirodu vedre energije u mom tonu. „Znaš ko sam, zato dalje od mene. Došao sam kod Pleksa, ne kod tebe. Sad lepo, tutanj.“

Ne znam šta ga je sprečilo, nastup iz Poslanstva, najnovije vesti iz citadele – *jer dosad već svi sigurno znaju za njih, s obzirom na neviđeno sranje koje si tamo gore napravio* – ili samo pribranija glava nego što je ukazivala ta persona bitange u jeftinom odelu. Stajao je načas raskoračen na vratima sopstvenog gneva, a onda ustuknuo i odbacio ga, sasuvši sve u pogled u nokte svoje desne ruke i kez.

„Naravski. Samo napred, završi svoje sa Pleksom. Sačekaću napolju. Ne bi trebalo da potraje dugo.“

Čak je kročio prema ulici. Osvrnuo sam se prema Pleksu.

„Šta to, koji moj, on govori?“

Pleks se trže.

„Uh, moramo da odložimo, Tak. Ne možemo...“

„O ne.“ Ali kad sam okružio pogledom po prostoriji, već sam video šare u prašini gde je neko koristio gravitacioni podizač.

„Ne, ne, rekao si mi...“

„Z-znam, Tak, ali...“

„Platio sam ti.“

„Vratiću ti novac...“

„Zabole me za posrani novac, Plekse.“ Zurio sam u njega, suzbijajući poriv da mu iščupam grkljan. Bez Pleksa, ništa od podizanja. A bez podizanja... „*Jebote, hoću natrag svoje telo.*“

„Sve je u redu, sve je u redu. Dobićeš ga natrag. Samo što sad baš...“

„Samo što sad baš, Kovaču, mi koristimo opremu.“ Jakuza se vratio u moj vidokrug, i dalje isceren. „Jer pravo da ti kažem, ona je inače naša. Ali izgleda da ti Pleks to nije rekao, je li?“

Prešao sam pogledom s jednog na drugog. Pleks je izgledao posramljeno.

Mora čovek da se sažali na njega. Isa, moja milsportska veza, stara punih petnaest godina, sa oštro ošišanom ljubičastom kosom i brutalno očiglednim arhaičnim priključcima za hakere, svojski se trudila da ostavi utisak nevoljnosti dok je obrazlagala dogovor i cenu. *Pogledaj samo istoriju, čoveče. Sjebala ga je, i to dobro.*

Čini se da istorija, istina, nije Pleksa naročito mazila. Da je rođen tri veka ranije sa prezimenom Kohej, bio bi glupi razmaženi mlađi sin bez posebne potrebe da čini bilo šta osim da koristi svoju očiglednu inteligenciju u nekoj gospodskoj disciplini kao što je astrofizika ili arheološka nauka. Ovako, porodica Kohej nije svojim postodseljeničkim generacijama ostavila ništa osim ključeva za deset ulica sa praznim skladištima i dekadentnog aristo šarma koji je Pleksu, po njegovim sopstvenim samopotcenjivačkim rečima, više nego što biste pomislili olakšavao da se kresne kad je švorc. Razvaljen od lule, ispričao mi je čitavu otrcanu priču posle poznanstva od

samo tri dana. Kao da mu je bilo potrebno da nekome ispriča, a pripadnici Poslanstva umeju da dobro slušaju. Slušate, podvedete to pod lokalni kolorit, upijete. Kasnije vam upamćena pojedinost može sačuvati život.

Motivisani užasnutošću od jednog jedinog životnog veka bez učitavanja u novu košuljicu, Pleksovi novoosiromašeni preci naučili su da zarađuju za život, ali većini to nije naročito dobro polazilo za rukom. Dug se gomilao, lešinari su se sakupili. Kada je Pleks naišao, njegova porodica je bila toliko duboko povezana sa jakuzama da je kriminalitet niskog nivoa bio naprosto životna činjenica. Verovatno je odrastao u društvu agresivno pogurenih likova u odelima kao što je ovaj. Verovatno je naučio da se osmehuje na taj posramljeni, popustljivi način kraj očevog kolena.

I nipošto nije želeo da uznemiri svoje pokrovitelje.

Dok ja nipošto nisam želeo da se prevezem hover-nosačem natrag u MilSPORT u ovoj košuljici.

„Plekse, imam mesto za odlazak odavde na *Šafranskoj kraljici*. Koja kreće za četiri sata. Zar ćeš da mi refundiraš kartu?“

„Zameniće mo je, Tak.“ Glas mu je bio molećiv. „Sutra uveče kreće drugi nosač za Em-Pe. Imam robu, hoću reći, Jukiovi momci...“

„...jebote, pominješ me po *imenu*, čoveče“, lanu jakuza.

„Mogu da te prebace na večernju vožnju, niko pojma imati neće.“ Skrenu molećivi pogled prema Jukiju. „Je li tako? Uradćete to, zar ne?“

Pridodah tome sopstveni prodorni pogled. „Zar ne? S obzirom na to kako ste mi trenutno sjebali planove za odlazak?“

„Već si sam sjebao svoj odlazak, Kovaču.“ Jakuza se mrštio i vrteo glavom. Izigravao je *sempaja* sa manirima i lažnom ozbiljnošću koje je verovatno prekopirao neposredno od sopstvenog *sempaja* čim mu je postao šegrt. „Znaš li uopšte koliku si dževu digao i koliko te njih upravo traži? Panduri su odaslali odrede

da njuškaju po celom gornjem gradu, a po mojoj proceni, sjatiće se na utovarnom doku za sat vremena. Sve policijske snage su na terenu. Da ne pominjem naše bradate prijatelje jurišnike iz citadele. Jebote, čoveče, jesi li mogao tamo gore da ostaviš još malo krvi?“

„Pitao sam nešto. Nisam tražio da izigravaš kritičara. Hoćeš li me prebaciti na sledeći polazak ili ne?“

„Da, da.“ On odmahnu na to. „Jebote, gotova stvar. Ali ti, Kovaču, ne shvataš da neki ljudi moraju da obave izvesne ozbiljne transakcije. Dođeš ovamo i uzbuniš lokalne snage zakona beslovesnim nasiljem, tako da su ovi sada skloni da postanu malo previše revnosni i počnu da hapse ljude koji su nam potrebni.“

„Potrebni za šta?“

„Zini da ti kažem.“ Izraz *sempaja* skliznu i ponovo otkri čistog milsportskog uličara. „Jebote, samo se negde šćućuri sledećih pet ili šest sati i gledaj da više nikog ne ubiješ.“

„I šta onda?“

„Onda ćemo te pozvati.“

Odmahnuo sam glavom. „Moraš više da se potrudiš.“

„Više?“ Glas mu se podiže. „Pa *jebote*, šta misliš ti, s kim to razgovaraš, Kovaču?“

Odmerih udaljenost, vreme potrebno da dospem do njega. Bol koji će biti cena za to. Sasuo sam mu reči koje će ga izazvati. „S kim to razgovaram? Razgovaram sa nabudženim *čimpirom*, posranim uličnim probisvetom koji je ovamo došao iz Milsporta pušten sa povoca svog *sempaja*, i malo sam se smorio, Jukio. Daj mi svoj posrani telefon – hoću da razgovaram s nekim ko ima ovlašćenja.“

Bes eksplodira. Razrogačivši oči, posegnu rukom za onim što je imao ispod sakoa odela. Prekasno.

Opaučih ga.

Kroz prostor između nas, napavši sa svoje nepovredene strane. Bočno, u grlo i koleno. On pade gušeći se. Zgrabih ga za ruku, iskrenuh je i položih tebit nož preko njegovog dlana, tako da može da vidi.

„To je biover-sečivo“, rekoh mu kroz zube. „Hemoralgijska groznica sa Adorasiona. Posećem te ovim i svaki krvni sud u tvom telu ima da se rasprsne u roku od tri minuta. *Da li to hoćeš?*“

On se izvi u mom stisku, gutajući vazduh. Pritisnuh sečivo i ugledah paniku u njegovim očima.

„Nije to lepa smrt, Jukio. *Telefon.*“

On zapipa po sakou i telefon iskoči, odskakuta po večno-betonu. Nagnuh se bliže kako bih se uverio da to nije oružje, a onda ga čušnuh nogom natrag prema njegovoj slobodnoj ruci. On ga nespretno uze, dišući i dalje isprekidano i promuklo kroz grlo preko kojeg se brzo širila modrica.

„Dobro. Sad pozovi nekog ko može da pomogne, i onda ga daj meni.“

On kucnu palcem nekoliko puta po ekranu i pruži mi telefon, lica molećivog baš kao što je Pleksovo bilo pre nekoliko minuta. Fiksirao sam ga pogledom jedan dug trenutak, koristeći notornu nepomičnost jeftinih sintetičkih crta lica, a onda mu pustio prikleštenu ruku, uzeo telefon i odstupio van domašaja. On se otkotrlja od mene, držeći se i dalje za grlo. Primaknuh telefon uhu.

„Ko je to?“, upita neki urbani muški glas na japanskom.

„Zovem se Kovač.“ Automatski sam sledio promenu jezika. „Vaš *čimpira* Jukio i ja imamo sukob interesa pa sam mislio da biste vi mogli to da razrešite.“

Ledena tišina.

„A voleo bih da do tog razrešenja dođe u neko doba ove noći“, rekoh blago.

Začu se šištanje uvučenog vazduha na drugom kraju veze. „Kovač-sane, ovo je vaša velika greška.“

„Ma nije valjda?“

„Nije pametno da nas mešate u svoje poslove.“

„Ne mešam vas ja ni u šta. Trenutno stojim u skladištu i gledam u prazan prostor na kojem je bila izvesna moja oprema. A iz prilično verodostojnih izvora zaključio sam da je nema zato što ste je vi uzeli.“

Još tišine. Razgovori sa jakuzama neizostavno su naglašeni dugim pauzama, za vreme kojih treba da razmišljate i pažljivo oslušujete ono što nije izgovoreno.

Nije mi bilo do toga. Rana me je žigala.

„Kažu da ćete završiti za oko šest sati. To mi ne smeta. Ali hoću vašu reč da će se na kraju tog perioda oprema ponovo naći ovde u operativnom stanju, spremna da je upotrebim. Želim vašu reč.“

„Hirajasu Jukio je osoba koja...“

„Jukio je *majmunče*. Da budemo pošteni jedan prema drugome u ovome. Jukio ovde jedino ima posao da se postara da ne prikoljem našeg zajedničkog pružaoca usluga. Što mu, uzgred, ne ide baš od ruke. Već sam bio na ivici strpljenja kada sam stigao, a ne očekujem da u kratkom roku obnovim rezerve. Ne zanima me Jukio. Želim *vašu* reč.“

„A ako je ne dam?“

„Onda će nekoliko kancelarija koje vam služe kao paravan završiti kao unutrašnjost citadele večeras. Za to vam dajem *svoju* reč.“

Tišina. Onda: „Mi ne pregovaramo sa teroristima.“

„Ma *dajte*. Šta sad, držite govor? Mislio sam da imam posla s nekim ko donosi odluke. Zar baš moram da pravim štetu ovde?“

Druga vrsta tišine. Glas na drugoj strani veze kao da je razmišljao o nečem drugom.

„Je li Hirajasu Jukio povređen?“

„Ne na način koji biste primetili.“ Spustio sam hladno pogled na jakuzu. On je ponovo ovladao disanjem i počeo da se pridiže. Graške znoja svetlucale su na rubovima njegove tetovaže. „Ali sve to može da se promeni. Od vas zavisi.“

„U redu onda.“ Tek pregršt sekundi pre odgovora. Po merilima jakuzu, bilo je to nedolično žurno. „Zovem se Tanaseda. Imate moju reč, Kovač-sane, da će oprema koja vam je potrebna biti na svom mestu i vama na raspolaganju u vreme koje navedete. Pored toga, biće vam plaćeno zbog ove neprijatnosti.“

„Hvala vam. To...“

„Nisam završio. Imate dalje moju reč da ću, ukoliko počinite bilo kakvo nasilje prema mom osoblju, izdati globalni nalog za vaše hvatanje i potonje smaknuće. Govorim o veoma neprijatnoj stvarnoj smrti. Da li to razumete?“

„Čini mi se pošteno. Ali mislim da je bolje da kažete ovom *majmunčetu* ovde da se pristojno ponaša. Čini mi se da pati od deluzija o sopstvenoj kompetentnosti.“

„Dajte mi ga.“

Jukio Hirajasu je sada već sedeo, zguren iznad večnobetona, dišući bučno. Zašištao sam na njega i dobacio mu telefon. Uhvatio ga je nespretno, jednom rukom, masirajući i dalje grlo drugom.

„Tvoj *sempaj* bi da porazgovarate.“

Zapiljio se odozdo u mene suznim očima punim mržnje, ali je primakao telefon uhu. Sabijeni japanski slogovi potekoše odatle, kao da neko melje kroz probušeni gasni cilindar. On se ukrutio i pognuo glavu. Odgovori su mu bili odsečni i jednosložni. Bila je tu mnogo puta ponovljena reč *da*. Jakuzama se mora priznati jedno – niko ne zavodi takvu disciplinu u svojim redovima.

Jednostrani razgovor se okončao i Jukio je pružio telefon meni, ne gledajući me u oči. Uzeo sam ga.

„Ova stvar je rešena“, reče Tanaseda u moje uho. „Molim da se postarate da budete do kraja noći na nekom drugom mestu. Možete se vratiti za šest sati od ovog trenutka kada će vas sačekati i oprema i nadoknada. Više nećemo razgovarati. Ova zbrka je za krajnje žaljenje.“

Nije zvučao naročito uzrujano.

„Preporučujete neko dobro mesto za doručak?“, upitao sam.

Tišina. Učtivi statički šum u pozadini. Odmerio sam načas težinu telefona na dlanu, a onda ga bacio natrag Jukiju.

„Tako.“ Pogledao sam u jakuzu, pa u Pleksa i natrag. „Može li neko od *vas* da mi preporuči dobro mesto za doručak?“

DRUGO POGLAVLJE

Pre nego što je Leonid Meček zapljusnuo svojim dobročinstvom klimave privrede Šafranskog arhipelaga, Tekitomura je sezonski preživljavala od čartera za lov na krupne buteljaše namenjenih bogatim sportistima iz Milспорта ili sa Ohridskih ostrva, i od žetvi mrežnih meduza zbog njihovih unutrašnjih ulja. Zahvaljujući bioluminiscenciji, ove potonje je bilo najlakše hvatati noću, ali ekipe na brodovima koje su to radile nisu se zadržavale napolju duže od nekoliko sati odjednom. Ako bi ostali duže, fine i prozirne šiljate antene mrežastih meduza toliko bi se nataložile na odeći i površinama palube da se moglo ozbiljno izgubiti na produktivnosti usled udisanja toksina i opekotina na kožu. Po celu noć čistači su dolazili kako bi posadu i palube ispirali iz creva jeftinim biorastvaračem. Iza bleska anžir-lampe na stanici za polivanje, kratka parada barova i gostionica ostajala je otvorena do zore.

Pleks, koji je sipao izvinjenja kao bušna kofa, poveo me je kroz četvrt sa skladištima do pristaništa, i potom u lokal bez prozora s nazivom *Tokijska vrana*. On se nije mnogo razlikovao od nekog milsportskog bara niže klase za moreplovcе – Ebisu

i Elmo kao muralne skice na uflekanim zidovima, prošarane standardnim željama ispisanim na pločicama kandžijem ili amengleskim rimskim: *mirno more, molim, i pune mreže*. Monitori gore iza šanka od drveta-ogledala, s lokalnim meteorološkim izveštajima, obrascima ponašanja orbitalaca i najnovijim globalnim vestima. Neizbežna holopornjava na širokoj osnovi za projektovanje ukraj prostorije. Članovi ekipa čistača bili su nanizani uz šank i okupljeni oko stolova, lica zamućenih od umora. Bilo je tu malo gostiju, većinom muških, većinom nezadovoljnih.

„Ja častim“, reče Pleks žurno, dok smo ulazili.

„Nego šta nego častiš.“

On me pogleda smeteno. „Hm. Aha. Onda, za šta si?“

„Za ono što ovde prolazi kao viski, šta god bilo. Da je jako, šeset, šeset pet gradi. Da mogu da osetim ukus kroz kola za aromu u ovoj posranoj košuljici.“

On se udalji prema šanku, a ja nađoh astal u ćošku, iz navike. S pogledom na vrata i klijentelu. Spustih se na stolicu, trgnuvši se od pokreta u rebrima zagrabiljanim blasterom.

Jebote, koje sranje.

Ne baš. Dodirnuo sam spremišta kroz tkaninu džepa kaputa. Dobio sam ono zbog čega sam došao.

Postoji li neki poseban razlog zašto nisi mogao prosto da ih prekolješ dok spavaju?

Morali su da znaju. Morali su da shvate šta ih čeka.

Pleks se vrati od šanka sa čašama i poslužavnikom klonulog sušija. Izgledao je neobjašnjivo samozadovoljno.

„Vidi, Tak. Ne moraš da brineš zbog tih odreda njuškala. U sint-košuljici...“

Pogledao sam u njega. „Da. Znam.“

„I, pa, znaš već. To je samo šest sati.“

„I čitav sutrašnji dan nosač ne krene.“ Uzeo sam svoju čašu. „Stvarno mislim da bi najbolje bilo prosto da umukneš, Plekse.“

On me poslušā. Posle nekoliko natmurenih minuta, ustanovio sam da ni to nije ono što Źelim. Unervozio sam se u svojoj sintetiĉkoj koŹi, trzao se kao da se spuŹtam s meta, nezadovoljan onim Źto sam fiziĉki bio. Trebalo mi je neŹto da mi skrene paŹnju.

„Dugo poznajeŹ Jukija?“

On podiŹe pogled, mrzovoljno. „Zar nisi rekao da...?“

„Aha. Izvinjavam se. Veĉeras su me pogodili, pa nisam baŹ sjajno raspoloŹen. Samo sam...“

„Pogodili su te?“

„Plekse.“ Nagnuh se napregnuto preko stola. „HoćeŹ li, jebote, tiŹe da govoriŹ?“

„O. Pardon.“

„Hoću reći.“ Zamahnuo sam rukama bespomoćno. „Kako, jebote, ĉoveĉe, uopŹte moŹeŹ da poslujeŹ? Pobogu, pa trebalo bi da si ti kriminalac.“

„Nisam ja to izabrao“, reĉe on kruto.

„Nisi? Kako to onda ide? Zar ovde sprovode nekakvu prisilnu regrutaciju za to?“

„Mnogo smeŹno. Ti si valjda *izabrao* vojsku, zar ne? Sa posranih sedamnaest standardnih godina?“

Slegnuh ramenima. „*Izabrao* sam, da. Vojska ili bande. Obukao sam uniformu. Bilo je isplativije od kriminala kojim sam se već bavio.“

„Pa, ja nisam nikad bio *u* nekoj bandi.“ On sasu dobar deo svog pića u grlo. „Jakuze su se postarale za to. PreviŹe opasnosti da uprskaju investiciju. IŹao sam kod odgovarajućih uĉitelja, provodio vreme u odgovarajućim druŹtenim krugovima, nauĉio kako da se vladam, kako da govorim, a onda su me, jebote, ubrali kao treŹnju.“

Pogled mu zavrŹi na izbrazdanom drvetu ploĉe stola.

„Sećam se svog oca“, reĉe ogorĉeno. „Onog dana kad sam dobio pristup porodiĉnim spremiŹtima podataka. Odmah posle

proslave punoletstva, sledećeg jutra. Još sam bio mamuran, još napržen, a Tanaseda, Kadar i Hirajasu su bili u njegovoj kancelariji, jebote, kao vampiri. Plakao je tog dana.“

„Onaj Hirajasu?“

On odmahnu glavom. „To mu je sin. Jukio. Želiš da znaš koliko dugo poznajem Jukija? Odrasli smo zajedno. Spavali zajedno na istim časovima kandžija, lešili se istim *takeom*, izlazili s istim devojkama. Otišao je u Milsport otprilike u vreme kad sam započeo sa svojom de-ha/bioteh praksom, vratio se godinu dana kasnije u tom posranom glupom odelu.“

On podiže pogled. „Zar misliš da volim to što živim kako bih otplatio očeve dugove?“

Činilo se da na to nema potrebe da odgovaram. A i nisam želeo više da slušam takve stvari. Srknuo sam još malo jakog viskija, upitavši se kako bi me udario u košuljici sa stvarnim receptorima za ukus. Mahnuh čašicom. „Pa kako onda da su večeras tražili da se raspakuješ i ponovo spakuješ? U gradu svakako postoji više mesta za digitalnu zamenu ljudi.“

On slegnu ramenima. „Neko je negde nešto zajebao. Imali su oni svoju opremu, ali se kontaminirala. Morska voda u dovodima za gel.“

„Organizovani kriminal, hah.“

U načinu na koji je zurio u mene bilo je kivne zavisti. „Ti nemaš porodicu, je li tako?“

„Kao da bi ti to umeo da prokljuviš.“ Bilo je to pomalo grubo, ali on nije morao da zna ništa blisko istini. Daj mu nešto drugo. „Nije me bilo.“

„Uskladišten?“

Odmahnuh glavom. „Na drugim planetama.“

„Na drugim planetama? Gde si sve bio?“ Uzbudjenje u njegovom glasu bilo je jasno prepoznatljivo, jedva zadržavano utvarom vaspitanja. U sistemu Glimer nema nastanjivih planeta osim Harlanovog Sveta. Probno teraformiranje niz ravan

ekliptike na Glimeru V neće doneti korisne rezultate još čitav vek. Druge planete za Harlance podrazumevaju digitalnu otpremu ličnosti na međuzvezdanim razdaljinama, odbacivanje fizičkog sebe i ponovno učitavanje u košuljicu negde svetlo-nim godinama daleko pod stranim suncem. Sve je to veoma romantično i u javnoj svesti poznati digitalni putnici imaju status zvezde nalik pilotima svojevremeno na Zemlji, u vreme unutarstemskih letova svemirom.

Činjenica da, za razliku od pilota, ove današnje zvezde zapravo ne moraju ništa da *rade* kako bi putovale hiperbacačem, činjenica da u mnogim slučajevima one ne poseduju nikakve veštine niti zasluge osim same slave zbog hiperbacanja, kao da ne ometa njihovo trijumfalno osvajanje mašte javnosti. Stara Zemlja je pravi zgoditak od odredišta, naravno, ali na kraju se čini da nema mnogo veze kuda idete, samo pod uslovom da se vratite. To je omiljena tehnika za zvezde eksperije na zalasku i milsportske dvorjane koji su zapali u nemilost. Samo ako nekako uspete da napabirčite para za trošak prenosa, manje-više su vam garantovane godine dobro plaćenog pokrivanja u žutoj štampi.

To se, naravno, ne odnosi na Poslanstvo. Mi smo samo odlazili tiho, slamali planetarnu bunu tu i tamo, rušili poneki režim i onda postavljali nešto u skladu sa UN što je funkcionisalo. Pokolji i tlačenje širom zvezda, u korist – *naravno* – ujedinjenog Protektorata.

Time se više ne bavim.

„Jesi li bio na Zemlji?“

„Između ostalih mesta.“ Osmehnuo sam se na sećanje koje je zastarelo već čitav vek. „Zemlja je kenjara, Plekse. Statično posrano društvo, vladajuća klasa hiperbogatih, mase koje se drže u strahu.“

On slegnu ramenima i turobno čačnu suši štapićima. „Zvuči mi baš kao ovo mesto ovde.“

„Aha.“ Srknuh još malo viskija. Bilo je mnogo suptilnih razlika između Harlanovog Sveta i onoga što sam video na Zemlji, ali mrzelo me je da ih sada obrazlažem. „Sad kad si već to rekao.“

„I šta onda? O *jebote!*“

Na trenutak pomislih da on to samo petlja oko sušija od buteljaša. Nepouzdana reakcija izbušene sintetičke košuljice, ili možda samo nepouzdana premor pred zoru koji me je skolio. Bile su mi potrebne čitave sekunde da podignem pogled, propratim njegov pogled do šanka i vrata, shvatim šta se tamo nalazi.

Žena je na prvi pogled izgledala neugledno – vitka i kompetentnog izgleda, u sivom radnom kombinezonu, u neupadljivoj postavljenoj jakni, neočekivano duge kose, lica isprano bledeg. Možda malo preoštra za ekipu čistača. Onda primetiš kako stoji, sa stopalima u čizmama malo razmaknutim, šaka stisnutih i raširenih na šanku od drveta-ogledala, lica nagnutog napred, tela neprirodno nepomičnog. Onda ti se pogled vrati toj kosi i...

Unutar dovratka, ni pet metara bočno od nje, grupa više kaste sveštenika Novog otkrovenja stajala je i ledeno posmatrala klijente. Sigurno su primetili ženu otprilike u isto vreme kada sam ja primetio njih.

„O, *sranje*, jebote!“

„Plekse, umukni.“ Promrmljao sam to kroz stisnute zube i umrtvljene usne. „Ne znaju kako izgledam.“

„Ali ona je...“

„Samo. Sačekaj.“

Banda zadužena za duhovno blagostanje stupi u prostoriju. Njih devet, sveukupno. Karikaturalne patrijarhalne brade i glatko izbrijane glave, lica smrkuta i napeta. Tri činodejstvenika, sa crnom bojom evangelistički odabраниh preko odora zagasito oker boje i bioverskopa preko oka nalik na drevni piratski povež. Uočili su ženu za šankom, sjatili se prema njoj kao galebovi niz vazдушnu struju. S druge strane prostorije, njena nepokrivena kosa sigurno je bila signal za provokaciju.

Nije bilo važno da li su češljali ulice u potrazi za mnom. Otišao sam u citadelu maskiran, u sintetičkoj košuljici. Nisam ostavio nikakav trag.

Ali dok su divljali po Šafranskom arhipelagu, curkali na severne krajeve sledeće kopnene mase kao otrov iz probušene mrežne meduze i sada, kako mi je rečeno, hvatali koren u malim izdvojenim džepovima južno čak i do samog Milsporta, vitezovi Novog otkrovenja harali su sa svojom sveže obnovljenom ginofobijom s oduševljenjem kojim bi njihovi zemaljski islamohrišćanski preci mogli da se podiče. Žena sama u kafani bila je po sebi dovoljno loša stvar, žena nepokrivene glave daleko gora, ali *ovo*...

„Plekse“, rekoh tiho. „Kad malo bolje razmislim, ne bi loše bilo da se čistiš odavde.“

„Tak, slušaj...“

Podesio sam halucinogenu ručnu bombu na maksimalno kašnjenje, aktivirao je i pustio da se blago otkotrlja ispod stola. Pleks je čuo njen pad i kotrljanje i tiho jeknuo.

„Idi“, rekoh ja.

Činodejstvenik na čelu stiže do šanka. Stade pola metra od žene, sačekavši možda da se skupi od straha.

Nije obraćala pažnju na njega. Zapravo, nije obraćala pažnju ni na šta dalje od površine šanka pod njenim šakama i, svanu mi, lica čiji je odraz tamo mogla da vidi.

Bez žurbe se osovih na noge.

„Tak, nije *vredno* toga, čoveče. Ne znaš št...“

„Rekoh ti da ideš, Plekse.“ Sada sam se primicao sve gušćem besu nalik na napušteni čamac na obodu vrtloga. „Bolje ti je da ovo ne vidiš.“

Činodejstveniku je dosadilo da bude ignorisan.

„Ženo“, lanu on. „Da si se pokrila.“

„Zašto“, izgovori ona odsečno i jasno, „lepo ne odeš i ne pojbeš sebe nečim stvarno oštrim?“

Nastupi gotovo komična stanka. Najbliži alkosi se trgoše uz kolektivni izraz, zinuviši *zar je zaista rekla...*

Negde, neko prsnu u smeh.

Udarac je već bio na putu. Šamar nadlanicom opuštenih kvrgavih prstiju koji je ženu trebalo da odbaci od šanka na pod i ostavi je tamo u gomilici. Umesto toga...

Ukočena nepomičnost se rastoči. Brže od svega što sam video još od borbe na Sankciji IV. Nešto u meni je to očekivalo, a opet su mi promakli sami pokreti. Zatreperila je kao nešto iz loše montirane virtuelnosti, postrance, pa iščezla. Približio sam se grupici, dok je borbeni bes usmeravao moj sintetički vid na mete. Periferno sam je video kako poseže pozadi i grabi činodejstvenikov ručni zglob. Čuo sam prasak kad je pukao lakat. Kriknuo je i zamlatarao. Ona snažno gurnu i on pade.

Oružje se munjevito pojavi. Grmljavina i masna munja u pomrčini kraj šipke šanka. Krv i moždina rasprskuše se prostorijom. Superzagrejane gromuljice mi poprskaaše lice, opekavši me.

Greška.

Ubila je onoga na podu, pustila ostale na miru neizmerno dugo. Najbliži pop joj se primače, udari električnim bokserom i ona pade, izvijajući se, na unakaženi leš činodejstvenika. Ostali se približiše, gazeći cokolama sa čeličnim blokejima ispod odora boje sasušene krvi. Neko pozadi, za stolovima, poče da navija.

Pružih ruku, cimnuh natrag bradu i presekoh grkljan ispod nje, sve do kičme. Odgurnuh telo u stranu. Zasekoh nisko kroz odoru i osetih kako se sečivo zariva u meso. Zaokret i izvlačenje. Topla krv mi obli šaku. Sa tebit noža rasuše se kapi dok sam ga izvlačio. Posegnuh ponovo, kao u snu. Ukopaš se i ščepaš, osloniš i ubodeš, ritneš u stranu. Ostali su se okretali, ali oni nisu bili borci. Rasekoh jedan obraz sve do kosti, raspolutih ispruženi dlan od srednjeg prsta do ručnog zgloba, odbih ih dalje od žene na podu, isceren, sve vreme isceren kao morski demon.

Sara.

Trbuh koji je napinjao odoru sam mi se ponudi. Stupih unutra i tebit nož poskoči uvis, otvarajući. Suočih se sa čovekom koga sam rasporio. Izborano bradato lice piljilo mi je u oči. Osetio sam mu zadah. Lica su nam bila udaljena nekoliko centimetara naizgled minutima pre nego što mu je spoznaja o onome što sam uradio eksplodirala iza očiju. Trznuh glavom da mu klimnem, osetih začetak osmeha u stisnutom kutu usana. On se zatetura dalje od mene, urlajući, sipajući utrobu napolje.

Sara...

„To je on!“

Drugi glas. Vid mi se razbistri i ja videh onoga sa ranjenom šakom kako drži svoju povredu nalik na nekakav opskurni dokaz vere. Iz dlana je kuljao grimiz, krvni sudovi najbliži posekotini već su pucali.

„To je taj! Iz Poslanstva! Zlotvor!“

S blagim udarom iza mene eksplodira halucinogena ručna bomba.

Većina kultura ne gleda blagonaklono na pokolj sveštenstva. Nisam mogao da zaključim kojoj će se strani prostorija puna okorelih čistača mora prikloniti – Harlanov Svet nikada nije bio bogzna koliko čuven po religioznom fanatizmu, ali mnogo se toga promenilo za vreme mog izbivanja, uglavnom nagore. Citadela koja se uzdizala iznad ulica Tekitomure bila je jedna od nekoliko na koje sam naišao u protekle dve godine, i kud god sam išao severno od Milsporta, siromašni i slomljeni radom punili su redove vernika.

Najbolje je igrati na sigurno.

Eksplozija bombe odbacila je u stranu jedan sto kao nadrdani poltergajst, ali pored prizora krvi i besa za šankom, prošlo je to prilično nezapaženo. Tek posle pet-šest sekundi izbačeni

molekularni šrapneli dospeli su u pluća, raspali se i počeli da pokazuju učinak.

Krici koji su zagušili agoniju sveštenika na samrti oko mene. Zbunjena vika, prožeta raznobojnim smehom. Kad ste žrtva H-bombe, doživljaj je izuzetno individualan. Video sam kako se jedan muškarac trza i mlati po nevidljivim stvarima koje su mu, izgleda, kružile oko glave. Drugi su zgranuto zurili u sopstvene šake ili čoškove, drhtureći. Negde sam čuo promukle jecaje. Moje disanje se automatski zaustavilo pred udarom, kao relikvija decenija provedenih u ovom ili onom vojnom kontekstu. Okrenuh se prema ženi i videh da se pridiže uz šank. Imala je masnicu na licu.

Odvažih se na udisaj kako bih viknuo da nadjačam opštu larmu.

„Možeš da stojiš?“

Stegnuto klimanje glavom. Pokazah prema vratima.

„Napolje. Trudi se da ne dišeš.“

Posrćući, prođosmo kraj ostataka komandosa Novog otkrovenja. Oni koji još nisu počeli da krvare iz usta i očiju bili su previše zauzeti haluciniranjem da bi predstavljali bilo kakvu dalju pretnju. Posrtali su i klizali se po sopstvenoj krvi, pištali i mlatili po vazduhu ispred lica. Bio sam prilično siguran da sam ih sve onesposobio, ovako ili onako, ali za slučaj da sam se zabrojao, stao sam kraj jednoga na kome nije bilo očiglednih povreda. Činodejstvenik. Sagnuo sam se iznad njega.

„Svetlost“, bulazio je on, glasom visokim i začuđenim. Njegova šaka se podiže prema meni. „Svetlost na nebu, došao nam je anđeo. Onaj koji će zatražiti *preporod* kad oni neće, dok oni čekaju.“

On nije mogao da zna kako se ona zove. Jebote, čemu onda?

„Anđeo.“

Odmerih u ruci težinu tebit noža. Glasom stegnutim zbog nedostatka vazduha: „Pogledaj još jednom, činodejstveniče.“